

ההתעוררה

ה עיקר הוא — לא לאבד את הראש, לא לפעול כ-
ה המומרים.
למרות שזה קשה.
להבין מה רוצים הפידאיון להשיג. מהי המגמה האמיתית
של מעשיהם. נגד מי הם טועלים, ולשם מה.
לפעול בצורה אחראית, שקודה, הגיונית —
גם אם נראה כי האויב פועל בצורה מטורפת,
פרועה או שוטפה.

א ין ספק — המחזה הוא מביש. העולם התרבותי כולו
כאילו כורע ברך לפני הפידאיון, בחוסר ישע ואונים.
קומץ קטן של טרוריסטים הצליח, באמצעים פשוטים עד
להפליא, להכריח את נשיא ארצות-הברית, ראש ממשלת
בריטניה ואדריירעולם אחרים לשאת ולתת עימו, בתנאים
של השפלה עצמית, ואף של נכנעות.
אולם, עם כל הזעם, יש לזכור שכבר היו
דברים מעולם.

כל פושע, החודר לבית משפחה תמימה, יכול להחזיק
את בני-הבית כבני-ערובה ולהכריח את המשטרה לנהל עימו
משאומתן, ואף להיכנע לו.
מכת הפיראטיות — בים ובדרקריבשה — ליחתה את
האנושות במרבית שנותיה, החל בספינות-השודדים שהטילו
את חיתתם על רומא לפני אלפיים שנה, וכלה בכנופיות
המערכ הפרוע, שהילכו אימים על המרכבות והרכבות בסוף
המאה שעברה.

לכל הבעיות האלה לא היתה תשובה קלה.
★ ★ ★

ה תגובה הישראלית הטבעית, האוטומטית כמי-
ה עט, היתה: זכנו וגמרנו.
ואכן, זה נראה כליכך פשוט וטבעי: להני-
חית כוח בזרקה, לכתר את החוטפים, להשי-
מדם בקרב ולשחרר את החטופים.

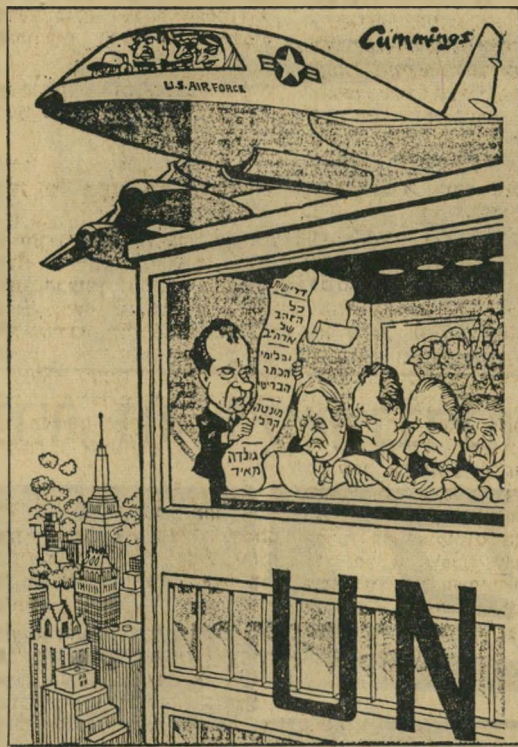
ההגיון הפשוט מנע זאת.
בחדאי ניתן היה להשמיד את החוטפים. הכוחות העדי-
פים של צה"ל יכלו לבצע את המלאכה בנקל.
אבל תוך כדי כך יכלו למות מאות החטופים, בני
לאומים שונים.

ואותם לאומים לא היו סולחים לנו לעולם.
לכן נאלצה גם ישראל לחרוק שיניים ולשתוק. עד כמה
שזה היה משפיל, מגיז ומקומם.

★ ★ ★
כל הפרשה הזאת היתה עמדת ישראל הרבה יותר
קשה ומסובכת מכפי שיכלה להיות.
בגלל מישגה שעשינו.

פרשת שני האלג'יריים, שהורדו מן המטוס בלוד, נראתה
השבוע באור אחר לגמרי מאשר לפני שבועיים.
עתה ברור שהיה זה מעשה טיפשי מאין
כמותו.

השאלה אינה אם היתה לישראל הזכות לאסרם. השאלה
גם אינה אם זה דומה או לא דומה למעשה-החטיפה.
אפילו צודקת ישראל מבחינה פורמלית, הרי אי-אפשר
להסביר זאת למיליוני בני-אדם ברחבי תבל.
ישראל ליכלכה את עצמה בפרשה זו דווקא
עבר מובצע-החטיפות של הפידאיון. כשפרשה
פרשה חז, כבר היתה עמדתה המופרית של
ישראל פגועה ופגומה. קל היה לגורמים זרים
ללמד גזירה שווה, לדבר בנשימה אחת על
פרשת האלג'יריים ועל חטיפות המטוסים.
יתר על כן: לחוטפים ניתנה ההזדמנות לדרוש מישראל
משהו הנראה לעולם כסביר: שיחרור האלג'יריים.

„הדרישות שלהם קצת נרחבות הפעם,
אחרי שחטפו מפציץ עם חמש פצצות
מימן.”
(קאמינגס, הראלד טריביון)

כל זה היה נמנע, אילו נהגנו כאלג'יריים כי
אופן הגיוני, ואילו החזרנו אותם מרצון חופי-
שי, לפני הלחץ הבינלאומי, כמיחווה של
הגינות ישראלית.
משה דיין לא הבין הגיון זה. היה זה הוא שכפה על
הממשלה את מאסר האלג'יריים.
כמו עצות רבות שלו, היתה זאת עצת אחי-
תופל.

★ ★ ★
יש להבין כי פעולות הפידאיון אינן מכוונות, בעצם,
נגד ישראל. הן מכוונות נגד גמאל עבד-אל-נאצר, נגד
חוסין, נגד האמריקאים, נגד הסובייטים, נגד כל העולם.
הם רוצים להוכיח כי לא יקום שום הסדר-שלום ערבי-
ישראלי.
הם רוצים להתגרות בשליטי ערב, כדי להביס אותם כי-
דעת-הקהל הערבית.
אם החטיפות הן מעשה „מהפכני”, הרי הוא
„מהפכני” נגד ממשלות ערב.
לכן אבסורד הוא לבוא, ברגע זה, בטענות אל המלך
חוסין, הלוחם על חיי מישטרו, על רקע הסכמתו להיענות
ליוזמת-השלום של רוג'רס.
אבסורד הוא גם לבוא בטענות אל עבד-אל-נאצר, ש-
עיתוני גינו את החטיפות, ושסגר בפניהן את נמל-התעופה
של קאהיר.
הפעולות מכוונות נגדם.

ואין שמץ של ספק שאילו יכלו עבד-אל-נאצר וחוסין
לחסל את הפידאיון, אפילו במרחץ-דמים, היו עושים זאת.
מה מפריע להם?
העניין הפלסטיני.

★ ★ ★
וחם של הפידאיון אינו נובע מכמות נשקם או
מיספר אנשיהם, ובחודאי לא מגבורתם או מכושרם ה-
צבאי.

הוא בא להם מאהדת המוני הפלסטינים,
הרואים בהם את הגורם היחיד הדואג ל-
עתידם הלאומי.

אפשר לנחש מה נעשה ברגע זה בליבו של פליט פלס-
טיני בעמאן, בכיירות או בעזה.
הוא רואה את הפידאיון, הנושאים את דגל עמו, המכי-
תבים תנאים לגדולי העולם, המטילים חיתתם על העולם
— והוא מלא סיפוק.

אחרי שנים ארוכות, שבחן הוא נמק במחי-
נות-פלטים, כאבק-ארב, נשכח עלידי העולם
כולו, כדור לרגלי שלימי ערב ושלימי העולם
— הוא מהווה שוב גורם.

מאותן הסיבות תמכו רבים ביישוב היהודי באצ"ל, כאשר
אירגון זה תלה שני סמלים בריטיים, אותם החזיק כבני-
ערובה. גם מי שסלד מן המעשה עצמו, ראה באצ"ל גוף
המרים מחדש את הדגל היהודי בעולם.
מכאן שמעשי-החטיפה מגדילים את יוקרת הפידאיון בעם
הפלסטיני, ואת קרנה של החזית העממית (המשוהה את
עצמה לאצ"ל) בקרב הפידאיון. אל-פתח, המתווכח-חסית, ה-
מתנגד לחטיפת-מטוסים, הועמד בצל, על-ידי האירגון ה-
קטן יותר, שאינו בורר באמצעים.

יש כאן מנמה מסוכנת לקיצוניות — לעבר
אותם אירגונים הפוסלים לא רק כל הסדר-
שלום המכור בקיום ישראל, אלא המשתמשים
גם באמצעים המבריקים ביותר.

★ ★ ★
אם כן, מה יכולה ישראל לעשות?
אין תשובה מיבצעית. ישנה תשובה פוליטית.

התשובה היא: לעקף את המציאות הפלס-
טינית. לפתום את מקורות-היניקה של הפי-
דאיון.

קודם כל: להוכיח לעולם הערבי שאכן ייתכן הסדר-שלום,
ושרכו הנוכחית של עבד-אל-נאצר היא הצודקת.
על כן: לחזור לשיחות-יארינג, לדחות את
יוזמת-השלום קדימה, להוכיח לאוכלוסייה ה-
פלסטינית ולפליטים כי קרוב הסדר, שיפתור
את בעיותיהם.

שיית: לדרוש את שילובם של הפלסטינים המתונים
במשאומתן ובהסדר. להכיר רשמית בקיומו של העם ה-
פלסטיני, בוכותו ליישות לאומית עצמאית בצד ישראל.

בקיצור: להרים לעיני הפלסטינים משני
עברי הירדן פיתרון שכור, שיספק את דרישות
תיהם הצורקות — ושישכנע אותם לזנוח את
הפידאיון, שאין להם פיתרון, ושכשורתם היא
מלחמה ללא-תוחלת, אמצעים פראיים וקימום
העולם כולו נגד העניין הפלסטיני.

זה לא מלהיב — מול פני חטיפות, החזקת בני-ערובה
ושחצנות בלתי-נסבלת.
אבל זוהי הדרך היחידה שתשא פרי.

אורי אבנרי

מיים לפני חטיפת המטוסים יצא לסויר
בקוריאה הצפונית. התוכנית לחטיפות הוכנה
לפני צאתו; את הביצוע השאיר בידי חני-
כיו. הוא לא מיהר לחזור, גם כאשר
הגיעה פרשת המטוסים למימדים מחרידים.
עיתונאי אמריקאי, שהגיע לקפריסין עם
בני-הערובה ששחררו אחר פיצוץ המטו-
ס, הפליט: „המטורף הזה מחויק את
העולם בכינים — למה שימחר לחזור?”
ואילו חשב עצמו הצהיר לא-פעם: „ג'ורג'
חבש איננו חשוב. המהפכה מתנהלת אם
הוא נמצא בחזית הקרבות או אם הוא רחוק
ממנה. המהפכה תנצח אם ג'ורג' חבש חי
או אם ג'ורג' חבש מת.”
אלא שאם ג'ורג' חבש חי וקובע את
קו החזית העממית, תדע מהפכה זו בלי
ספק פרשיות רבות של טירוף.

מד החזית בחוגים אלה כמעמד החויאט-
קונג.
בחזית זו של הסברה והסיחוח נעור
חבש בפלסטיני אחר, עיתונאי בשם גלאן
כנפאני. כנפאני, יליד עכו שנמלט מפני
הכיבוש הישראלי ב-1949 בגיל 11, הגיע
לביירות יתף ורעב. הוא אסף בקבוקים רי-
קים על שפת ימה של העיר הנוצצת, מכר
אותם כדי להביא להם לאחיו. בגיל 14
החל כותב סיפורים על יסוריו של פליט.
כנפאני אינו קובע מדיניות. הוא רק דובר
ומטיף. את הקו — לכל אורכו — קובע
ג'ורג' חבש.
קו זה אומר: קיצוניות בכל, עד כי
מיטשטש הגבול בין הגיון מהפכני לבין
טירוף טרוריסטי. לגבי ג'ורג' חבש, לא רק
המלך חוסין הוא בוגד; גם יאסר ערפאת
הוא אופורטוניסט חשוך. אל-פתח מדבר

תגובת חבש: אנשיו חטפו כמה מחברי
החזית הדמוקרטית, עינו אותם ואף הרגו
אחדים מהם.
מלחמת יוני 1967 שמה קץ למילחמת-
הדמים בין הפלגים.

★
הגבול בין
הגיון וטירוף
ה צדחתו העיקרית של ג'ורג' חבש
היא, שידע „להתברג” אל השמאל ה-
חדש בעולם, ובעיקר במערב אירופה. הוא
אישית חולם לשאת את תואר „ציה גווארה
של העולם הערבי”, והזדהות זו עם גי-
בורם הנערץ של מיליוני צעירים שמאלניים
הפכה את החזית העממית לשיחור פלסטיני
לנציגת המהפכה הפלסטינית בעיניהם. מע-